

Anh À!! Em Mệt Rồi

Contents

Anh À!! Em Mệt Rồi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	5
8. Chương 8	6
9. Chương 9	6
10. Chương 10	7
11. Chương 11	8
12. Chương 12	10
13. Chương 13	12
14. Chương 14	13
15. Chương 15: H	15
16. Chương 16	18
17. Chương 17	20
18. Chương 18	21
19. Chương 19	23
20. Chương 20	24
21. Chương 21	26
22. Chương 22	27
23. Chương 23	29
24. Chương 24	31
25. Chương 25: Hoàn Văn	33

Anh À!! Em Mệt Rồi

Giới thiệu

Thể loại: Ngược tâm, Ngụy huynh đệ lạnh lùng công×hiền lành, yếu đuối thụ, HETrong tình yêu của cậu lại là tình c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-a-em-met-roi>

1. Chương 1

Có lẽ đây là lần thứ N cậu mặt dày đứng ở cửa lớp của anh đợi anh rồi, cầm sẵn trên tay hộp cơm tự mình làm, đến khi thấy anh đi ra cậu vui vẻ hơn hử chặn trước mặt anh

- Anh hai à!! Ăn đi đây là cơm em tự làm đó

Đáp lại lời cậu, anh chỉ dùng một ánh mắt lạnh lùng và giọng nói chán ghét

- Cậu kinh tởm lắm rồi đấy, không thấy xấu hổ nữa hả, đã yêu anh trai mình rồi còn làm những chuyện nhảm nhí này nữa, thật là hết thuốc chữa

Nói rồi, anh bỏ mặc cậu mà đi, để mặc cho cậu bị không biết bao nhiêu bạn bè của anh cười nhạo

Suốt từ năm cấp hai đến bây giờ có lẽ cũng đã nhiều năm cậu bị anh nói lời tuyệt tình vậy, cậu vẫn cố gắng cười tươi gạt đi hết tất cả nước mắt của mình để yêu mặc dù biết nó là trái luân lí, nhưng bây giờ cậu mệt thật rồi, 3 ngày nữa là cậu đi Mỹ rồi, cậu đã xin được cho cậu đi đến đó, bởi lẽ cậu đã quá mệt mỏi vì tình yêu không có kết quả này rồi, chắc anh vui lắm khi cậu ra đi như vậy, ngay cả việc đi Mỹ của cậu, anh còn không biết nữa kìa bởi lẽ anh luôn đi sớm về khuya không bao giờ để ý đến cậu cả

Vì sao lại như vậy ư, bởi vì trong mắt anh cậu chỉ một tên bệnh hoạn thôi

Cậu gạt đi nước mắt, bước trên dãy hành lang nhiều người nhưng hình bóng cậu lại hút sâu thẳm trong những bóng người ấy

2. Chương 2

Ngày hôm nay là ngày cuối cùng cậu ở Trung Quốc, sang ngày mai cậu sẽ đi đến một nơi thật xa, một nơi để quên đi anh, một nơi mà anh không thể nhìn thấy cậu. Hôm nay cậu chỉ mong được nhìn thấy anh lần cuối thôi, vậy mà đêm nay anh vẫn chưa về, lặng lẽ để bức thư trên bàn của anh với hi vọng anh nhìn thấy nó mà thôi

Ngày cậu ra sân bay, chỉ có được và mẹ cậu tiễn cậu đi, vẫn không thấy anh đâu, có nén đau trong lòng lại mà lên máy bay cậu thầm nói

- Anh à tạm biệt anh, tình yêu của em

Ngày hôm nay khi về nhà, được tin đứa em trai bệnh hoạn của mình đã đi, anh cảm thấy có một cảm giác gì đó giống như là khó chịu chứ không phải thỏa mái, đến khi đi lên phòng thấy bức thư của cậu để lại, anh cầm lên và lấy nó ra đọc

- Anh hai à, có lẽ khi anh đọc được lá thư này thì cũng là lúc em phải đi rồi, anh biết không cả từ khi dưỡng và mẹ lấy nhau, lần đầu tiên em gặp anh là năm 12 tuổi đó, từ lúc đó em đã yêu anh mất rồi, em cứ nghĩ chỉ cần mình kiên trì đeo đuổi anh thì anh sẽ thích em thôi, nhưng không em đã làm anh à, em làm như vậy đã khiến anh chán ghét em thêm rồi, anh yên tâm đi em sẽ không tranh đoạt gì tài sản của anh đâu, em sẽ ở luôn tại nước Mỹ này, không về nữa đâu nên anh đừng đi về khuya nữa nhé

Lạc Ngọc Thiên

Đọc dòng thư của em ấy, Lạc Phát Minh cảm thấy lòng ngực mình thật khó thở, có lẽ anh đang đánh mất điều gì chẳng???

3. Chương 3

Cũng năm tháng từ ngày cậu đi, ban đầu anh nghĩ rằng chỉ cần đứa em bệnh hoạn đó đi rồi anh sẽ đỡ thấy chướng mắt, nhưng anh đã lầm, từ ngày cậu đi không còn ai mỗi ngày đến trường leo đèo theo anh, không còn hình bóng một chàng trai bé nhỏ then thùng cuối thấp đầu đưa cơm trưa cho anh nữa, không còn thấy nụ cười ngây thơ ấy nữa. Bây giờ trong đầu anh chỉ toàn quanh quẩn hình bóng cậu. Anh nói thầm

- Tiểu Thiên, anh nhớ em

Hóa ra chính anh cũng yêu cậu, nhưng vì sĩ diện với bạn bè, sự cao ngạo của anh, sự lạnh lùng lãnh khốc của anh đã đẩy anh từ yêu thương đến chán ghét cậu sao?? Chẳng lẽ anh đánh mất cậu rồi. Không được, anh đã sai một lần rồi, không thể sai thêm nữa, anh phải giữ cậu bên anh. Anh cầm điện thoại lên, gọi cho quần gia

- Quần gia triết làm phiền ông đặt một vé máy bay qua Mỹ nơi Tiểu Thiên đang ở giúp tôi

4. Chương 4

Đến nơi của em trai ở, Lạc Phát Minh đưa tay gõ cửa nhà. Chừng năm phút sau, anh nghe tiếng chân chạy bịch bịch thật nhanh xuống nhà, và cánh cửa bật mở. Lạc Ngọc Thiên thấy anh hai mình đến thì tâm trí rối bời, chỉ biết cười ngượng mời anh vào nhà

Pha cho anh một cốc trà ấm, khi đặt ly trà xuống, cậu cố gắng ngồi dưới nền đất, cố tránh xa anh ra. Bởi vì cậu biết anh rất chán ghét cậu, lần này anh qua Mỹ mà chịu ghé thăm cậu là may lắm rồi

Thấy em trai mình bây giờ tránh né mình như vậy, Lạc Phát Minh như chết sững, tim anh nhói lên, anh nghĩ thầm

- Chẳng lẽ anh để mất em thật rồi, không được, anh sẽ giữ em lại bằng mọi giá, em là của anh

5. Chương 5

Hai người cứ im lặng mãi đến như vậy, đến khi bầu không khí thật khó chịu và ngột ngạt, cậu mới lên tiếng hỏi anh

- Mẹ và dượng khỏe chưa anh

-Vẫn khỏe

..... cuộc đối thoại kết thúc trong vòng hai câu, bất chợt lúc này anh mới để ý cậu ngồi dưới sàn nhà lạnh cóng, nhân cơ hội này anh bắt chuyện luôn

-Này cậu không thấy lạnh à, lên ghế mà ngồi

Vẫn cái giọng nói lạnh băng đó, anh ra lệnh cho cậu. Cậu nhìn anh, rồi lại im lặng một lúc, sau đó nở nụ cười nhẹ nhàng mà nói với anh

-Thôi anh hai à, em biết anh chán ghét em, ghét em ngồi cạnh anh, nhưng vì phép lịch sự anh mới bảo em lên ngồi với anh chứ gì

Nói đoạn cậu xoa tay rồi nói tiếp

-Vả lại ghế nó nhỏ, em mà ngồi sát cạnh anh sẽ lại bức tức cho coi, nên thôi cứ để em ngồi vậy đi, dẫu biết anh đến thăm em cũng vì cho có lệ thôi, nhưng em thấy vui lắm. Em hứa với anh, em sẽ không bu bám anh nữa đâu, em sẽ rời xa anh, em sẽ sống mãi ở đất Mỹ này, sẽ không về quấy rối anh nữa đâu. Em buông tay rồi anh à, em ở nước Mỹ rồi, anh sau này đừng về khuya nữa nhé

Nghe cậu nói vậy, não anh ngưng trệ đi, cậu buông tay anh, cậu dứt khoát vậy sao, nhưng tôi sẽ không cho em buông đầu Tiểu Thiên à

6. Chương 6

Lúc này để tiếp lời của Lạc Ngọc Thiên, Lạc Phát Minh lên tiếng

- Ở đâu ra cái quyền làm phiền tôi suốt mấy năm trời rồi thì bây giờ lại bỏ trốn vậy hả. Cậu cũng to gan lắm chứ

Lấy ra một lý do không thể bá đạo hơn. Lạc Phát Minh cười lạnh nói tiếp

-Cuộc đời tôi chúa ghét những kẻ gây ra rắc rối xong rồi bỏ trốn. Giống như cậu vậy, làm phiền tôi cho lắm vào đến bây giờ tôi đã quen với sự làm phiền đó cậu lại dám bỏ trốn à. Tôi không cho phép điều đó xảy ra, Cậu hiểu ý tôi nói chứ

Lạc Ngọc Thiên đầu óc trống, cái này có tính là anh hai đang tỏ tình với mình không, điều anh hai nói có phải là sự thật, hay chỉ là đùa bỡn với mình. Trong khi cậu còn đắm chìm trong thế giới của mình Lạc Phát Minh đã đi đến chỗ cậu ngồi, nhắc cằm cậu lên và hôn lấy đôi môi cậu

Dự là vẫn còn ngược dài dài đó mấy thím à, vote cho tui nha

7. Chương 7

Đến khi cậu định thần được anh hai đang làm gì mình đã à chuyện của 5s sau. Vội vàng đẩy anh ra, dịch cái mông mình về phía sau. Cậu lắp bắp nói

- Anh hai... anh.. anh làm.. hì vậy

-Hử? Anh làm vậy mà em vẫn không hiểu hả, có cần anh làm lại lần nữa không

- Không phải! em muốn hỏi là tại sao anh lại hôn em!! Không phải anh ghét em lắm sao

Nghe cậu nói vậy, Lạc Phát Minh thở dài, vội xê dịch người mình tới, vòng tay mình qua ôm cậu vào lòng mà thì thầm

- Lạc Ngọc Thiên anh à, anh xin lỗi là lúc trước là anh sai, nhưng em biết không, khi em đi rồi, anh lại cảm thấy thiếu thốn, lúc đó anh tự cổ vũ cho mình rằng đó chỉ là sự thương hại dành cho em thôi, nhưng thời gian cứ trôi qua lần lần, sự nhớ nhung càng tăng lên, anh nhận ra rằng đã không còn một thằng nhóc đứng chờ anh đi học về mà âm thầm đi sau lưng anh nữa rồi, không còn một cậu nhóc khuôn mặt dễ thương hay

ngại ngừng đưa cơm cho anh rồi. Về anh chợt nhận ra anh yêu đứa em bệnh hoạn của mình rồi. Anh yêu em Lạc Ngọc Thiên

Nghe tới đây, nước mắt cậu trực trào xuống. Điều cậu ước đã trở thành sự thật rồi, cậu hạnh phúc quá. Anh hai cũng yêu cậu

Chưa đâu bà con, vẫn còn ngược dài dài

Vote cho tui nha

8. Chương 8

Từ ngày cậu và anh xác định được tình cảm của nhau, hai người chính thức trở thành một đôi. Anh luôn yêu thương cưng chiều cậu, luôn ăn những đồ ăn cậu nấu, luôn làm nũng với cậu, hay ôm cậu vào buổi tối để ngủ, cậu cảm thấy hạnh phúc lắm, mọi chuyện cứ như là một giấc mơ ấy. Hôm nay cậu đứng ở trong bếp cười ngẩn ngơ, đến nỗi anh đứng sau lưng cậu, cậu cũng không hề hay biết

- Tiểu bảo bối à, em đang suy nghĩ cái gì mà cười ngẩn ngơ như đồ ngốc vậy

-Anh hai à, em có cười gì đâu, anh cứ trêu em hoài

Cậu trả lời anh mà hai má cứ đỏ lên vì thẹn thùng. Bị anh hai phát hiện rồi thật xấu hổ quá đi. Đang lúc cậu và anh trêu đùa nhau một chút, thì điện thoại anh reo lên. Và không ai khác người gọi điện thoại đến chính là lão baba

9. Chương 9

Buông Lạc Ngọc Thiên ra, anh đi thẳng lên phòng khách nghe điện thoại, không còn là giọng nói ngọt ngào giành cho Lạc Ngọc Thiên như ban nãy, bây giờ anh lại dùng một giọng nói thật lạnh băng cho ba mình

- Ba gọi cho con có việc gì

- Ta thấy con ở Mỹ cũng lâu lắm chưa về rồi đấy, đi thăm Tiểu Thiên thì cũng liệu mà sắp xếp quay về, con chuẩn bị tiếp quản công ty rồi đấy, đừng có bị những việc ăn chơi mà xao lãng nữa

-Con biết rồi lão ba

Nói rồi anh ngắt máy, ánh mắt nhìn về bảo bối của mình, anh nghĩ ” lần này mình về nước phải dụ dỗ em ấy về nước theo mới được, cứ mỗi lần mình muốn dắt em ấy về nước em ấy lại từ chối thế nhỉ? Bảo bối à lần này nhất định anh sẽ đem em về nước mới được ” nói rồi anh lại tung tăng vui vẻ đi xuống bếp mà chọc ghẹo Tiểu Thiên

Ở đầu dây bên kia, Lạc Phát Nghiêm đã nói với thư kí của mình

- Nói với nhà tiểu thư Kim, Đại thiếu gia sắp về rồi, bên nhà ấy mau chuẩn bị để hai bên ngồi vào nói chuyện hôn sự của đại thiếu gia

10. Chương 10

Lạc Phát Minh cắt điện thoại vào túi, lại liếc mắt nhìn vào bếp, tiểu thiên hạ của hắn dù có nói thế nào cũng không chịu về nước với hắn, chắc lần này hắn sẽ dùng khổ nhục kế để có thể mang người về lại nước. Thâm tính toán trong đầu một chốc lát, Lạc Phát Minh chậm rãi tiến vào bếp. Đi đến đằng sau lưng của Lạc Ngọc Thiên, hai tay vòng qua eo cậu mà ôm thật chặt, đầu thì lại vùi sau vào hõm cổ của cậu mà hít hà lấy mùi hương bạc hà dịu nhẹ, giọng nói trầm trầm vang lên tại cậu

- Tiểu Thiên à, lão ba bắt anh phải về lại nước rồi, nhưng anh thật sự không muốn về không muốn về chút nào a!!! Em biết vì sao không?

Lạc Ngọc Thiên lúc này nghe người yêu mình sắp về nước lòng có chút mất mát, cậu ngưng cắt đồ ăn nhẹ giọng trả lời anh

- Vậy... Anh về đi không đừng lại lo lắng cho anh

Nói đến đây cậu người cậu lại nổi lên một trận cô đơn khôn siết

- Không muốn đâu, em phải về với anh thì anh mới về, còn không cho dù lão ba có kêu người tới bắt anh về, thì anh cũng sẽ nắm theo em mà lôi em về cùng anh, bởi vì không có em về nước anh rất cô đơn a

Nghe anh nói vậy cậu phì cười, nhưng vẫn dỗ dành anh

- Anh à, em mới qua đây gần nửa năm, bây giờ mà về thì lại cảm thấy xấu hổ, chưa học hành đến đâu mà lại về đừng sẽ thất vọng về em mất

Thì ra đây chính là nguyên nhân cậu không chịu về, đã làm sáng tỏ được lí do của Tiểu Thiên nhà mình, ai

đó vừa hôn cái cổ trắng nhỏ của cậu, mút thật mạnh vào chiếc cổ của cậu một cái, rồi lại nói

- Việc đó em khỏi lo lắng, chỉ cần về với anh, mọi chuyện anh sẽ sắp xếp cho bảo bối nhé. Về với anh nhé nhé!!!!

Thấy cậu vẫn còn chần chừ anh lại đánh vào một đòn tâm lí cho cậu nữa

- Nếu em không về nước, thì anh sẽ về, nhưng anh thề khi về đó anh sẽ bỏ ăn cơm, sẽ chỉ đi chơi uống rượu đến khuya mới về, vào đêm tối thì sẽ lại say khướt gọi tên em, rồi anh sẽ chết dần chết mòn trong nỗi cô đơn vì nhớ em cho xem (Cỏ: sến súa hà =))))))

Những lời này chỉ bằng dụ đứa con nít nó cũng sẽ chẳng tin, nhưng vẫn có một con thỏ bạch ngọc ghéch nào đó vẫn tin lời nói đó đến sái cả cổ

- Không được anh không được làm như vậy, em không muốn anh như vậy, em sẽ về sẽ về nước với anh

Đối với cậu đây là người cậu thương nhất, yêu nhất, cho nên khi nghe những lời của con sói già nào đó, cậu lập tức nghe lời mà trở về nước, bù cậu không muốn con người mà cậu yêu thương này xảy ra chuyện gì cả

Thấy kế hoạch của mình đã thành công, bàn tay biến thái của ai đó bắt đầu xoa bóp hông cậu, và nói

- Bảo bối à thế thì còn chần chừ gì nữa, mau lên sắp xếp hành lí mà về thôi nào!!

Nói đoạn anh kéo tay cậu lên phòng, cả căn phòng nhộn nhịp bởi những hạnh phúc, ngọt ngào họ dành cho nhau. Nhưng họ vẫn không hề hay biết rằng lần này trở về biết bao nhiêu sóng gió lại ập tới

11. Chương 11

Hôm nay là ngày cậu và anh đáp máy bay về đất nước, vừa xuống sân bay, đoàn xe của Lạc Gia đã đứng sẵn ở đó để chờ hai anh em cậu, khi hai người vừa bước ra khỏi phi trường, lão quản gia đã cung kính chào

- Chào thiếu gia, chào nhị thiếu gia. Hai cậu đi đường xa chắc đã mệt, xe của chúng ta đã chờ sẵn, mời hai cậu lên xe về nhà nghỉ ngơi ạ

Lạc Phát Minh nhìn quản gia, sau đó lạnh lùng gật đầu, đưa hành lí của mình và bảo bối cho các vệ sĩ xách đi, còn anh thì nắm tay cậu mà bước đi, lời nói lại thêm vụn vặt ôn nhu

- Tiểu Thiên à về nhà nghỉ ngơi thôi em

Quản gia nhìn hình động của Lạc Phát Minh dành cho Lạc Ngọc Thiên mà có chút sững sốt, vì ông biết thiếu gia chưa bao giờ ưả Tiểu thiếu gia, nhưng sao bây giờ Thiếu gia lại quan tâm đến Tiểu thiếu gia vậy, tự mình lắ đầu cắt ngang dòng suy nghĩ của chính mình, ông lại trở về dáng vẻ nghiêm nghị của một vị quản gia vốn có, và bước theo sau lưng hai anh em

———— <3 —————

Vừa về đến nhà, Lạc Phát Minh chỉ đơn giản lễ phép thư với Cha và dì

- Cha, dì con đã về

Nhưng khác với Phát Minh, Tiểu Thiên lại có phần nói nhiều

- Chào Dượng, chào mẹ Tiểu Thiên đã về ạ

Mẹ của Tiểu Thiên thì mắt đã ngấn nước ôm hai đứa con lại mà nói

- Hai đứa đi vậy thật làm mẹ nhớ muốn chết, đến để ta xem hai đứa con ốm không nào

Phát Minh giọng ngữ điệu ôn hòa mà nói

- Ở bên đó Tiểu Thiên rất quan tâm con, và con cũng chiều cổ em ấy nên em ấy và con đều tốt ạ

Lạc Phát Nghiêm nhìn hai đứa con, sau đó lại gọi tiểu Thiên tới mà xoa đầu

- Đứa ngốc, ở bên đó con chịu nhiều cực khổ sao không nói cho dương biết, dương sẽ cho con về. Cũng may thẳng Minh gọi điện nói cho dương con bên đó chịu nhiều vất vả nên ta mới biết được tình hình của con đó

Trong khi cậu còn chưa hiểu đầu đuôi tai nheo gì, cậu bị ủy khuất gì, anh hai đã nói gì với ba vậy nhỉ. Thì Phát Minh đã đến ngồi cạnh lão ba mà nói

- Ba biết không em ấy bên đó chịu nhiều khổ cực, một phần em ấy lại không biết tiếng anh nên học hành rất khó tiếp thu, nên con đã để ấy về đây cho em ấy rèn luyện ở đây vẫn tốt hơn

Nói xong anh nháy mắt ra hiệu cho cậu như hiểu ý anh, cậu lại phụ họa thêm

- Thừa dương thật đúng như anh hai nói con vẫn còn nhiều thiếu sót, mong dương cho con về đây để học tập thêm ạ

Lạc Phát Minh lại xoa đầu cậu một lần nữa, ôn tồn mà bảo

- Xin học ở đâu cũng được, chỉ cần thầy tốt thì con cứ chọn lối đi cho mình thì đừng sẽ không phản đối

Sau một hồi nói chuyện với nhị vị phụ huynh, hai anh em lại lên lầu, phòng của hai người ở sát cạnh nhau, nên trước khi cậu vào phòng anh đã tiện đưa tay ra, sờ mông cậu ăn đậu hủ của cậu

Khi vào phòng rồi, cậu vẫn còn đỏ mặt về chuyện anh mới vừa làm. Dòng nước ấm lại chảy về tim cậu

Được một lúc cậu đang loay hoay xếp quần áo vào tủ thì con sói dê nào đó đã rón rén ôm từ phía sau lưng, khẽ mút vành tai cậu, Phát Minh khẽ thì thầm

- Rốt cuộc anh đã dụ được vợ về nước rồi nhé!!!!

—————**—————

Nhớ vote cho con Cỏ Dại này với

12. Chương 12

Hôm nay cậu và anh mới về nước, đến tối chính mẫu hậu đại nhân đích thân xuống bếp nấu cơm cho hai anh em, đây có lẽ là lần đầu tiên trên bàn cơm có đầy đủ mọi thành viên trong gia đình, trên bàn ăn, Phát Minh luôn gấp thức ăn vào bát cơm của cậu, thấy Phát Minh không còn vẻ lạnh lùng xa cách với Ngọc Thiên nữa, lão ba và mẹ rất ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, lão ba cất giọng hỏi

- Phát Minh à, con đối xử với em tốt như vậy ta rất vui đó, haha

Ngọc Thiên nghe vậy, từ mặt đến cổ đỏ bừng cả lên, cậu vùi cái mặt vào bát mà ăn cơm, Phát Minh thì lại bình tĩnh mà trả lời

- Con thấy em ấy ở Mỹ mà gầy đến mức trơ cả xương ra thấy này thật là xót, nên phải hảo hảo bồi bổ em ấy mới được ạ

Lạc Phát Minh nghe vậy bật cười haha, không khí bữa cơm diễn ra thật ấm cúng và vui vẻ

Đến tối khuya, khi Ngọc Thiên đã nằm trong phòng mình, an an tĩnh tĩnh tĩnh mà sắp đi ngủ thì cậu cảm thấy ở phía bên cạnh giường bị luồn xuống, nhiệt độ hơi ấm con của người ấy len lỏi qua người cậu, bàn tay không yên phận mà ôm eo cậu mà vuốt ve. Cậu hoảng hốt mà ngồi bật dậy

- Phát Minh, anh mau về phòng đi, đừng như vậy ba mẹ sẽ phát hiện đó

- Ba mẹ phát hiện thì sao, anh càng muốn ba mẹ phát hiện hơn bởi vì lúc đó anh sẽ quang minh chính đại mà đem em về làm vợ

Phát Minh điềm điềm mà trả lời, trái ngược với phong cách điềm điềm của anh, cậu lại sợ đấm xanh cả mặt

- Nhưng.... Ba mà phát hiện thì sẽ chết mất, anh mau về phòng đi mà

- Tiểu thiên hạ à, em cứ yên tâm đi, cứ để anh ngủ với em, anh hứa sáng mai sẽ dậy sớm tự về phòng của mình, và giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu không có em anh sẽ lại ngủ không được a!!!!

- Nhưng.....

- Không nhưng nhị gì nữa, cứ nghe theo anh, mọi việc đã có anh lo được không

Nói rồi anh đẩy cậu xuống, và ôm lấy cậu mà ngủ, nghe anh nói vậy cậu tuy vẫn còn lo sợ,

Nhưng khi ngủ được cái mùi dịu nhẹ trên người anh, cậu lại cảm thấy thật buồn ngủ, nhẹ nhàng rúc sâu vào lòng ngực anh cậu từ từ nhắm mắt

Thấy cậu vậy, anh hạt cười, hôn lên nhẹ cái trán của cậu một cái, thì thầm

- Ngủ ngon nhé bảo bối, anh yêu em

Họ cứ bình thản trải qua cuộc sống ngọt ngào như vậy, nhưng không hề hay biết sóng gió chuẩn bị nổi lên với cuộc tình của hai người họ

———— <3 ————

Tầm một hai chap nữa là chuẩn bị có ngược nhé, ahihi

Bà con vote cho Cỏ đi nào

13. Chương 13

Hôm nay là chủ nhật, anh bảo sẽ dẫn cậu đi chơi, cậu hạnh phúc lắm, vì đây là lần đầu tiên hẹn hò của hai đứa, cậu vui đến nỗi, đang trong phòng tắm mà hát vang cả căn phòng tắm, đến nỗi Phát Minh vào phòng cậu, nghe cậu hát vậy cũng phải bật cười vì sự dễ thương của cậu. Anh chợt trầm nghĩ

- May mà mình nhận ra tình cảm nhanh một chút, chứ không bây giờ chắc mình sẽ hối hận mất

Đang mải mê suy nghĩ, bất chợt Ngọc Thiên đi bước ra khỏi phòng tắm, cậu chỉ choàng trên mình một chiếc áo choàng trắng, lồng ngực trắng nõn, đôi chân thì thon dài trắng không tì vết, khi cậu thấy Phát Minh trong phòng mình, chưa kịp nói gì thì anh đã lao tới ôm cậu, đầu thì cúi xuống lồng ngực cậu, miệng hé ra, liếm nhẹ tiểu đầu vú hồng hồng bên trái, cậu hoảng hốt, đẩy anh ra, mặt đỏ ửng mà nói

- Anh hai thật biến thái

Cũng may dương và mẹ đi dự yến tiệc, còn các người làm thì đang tập trung ra sau vườn mà nhổ cỏ. Chứ không chắc đã dọa cậu lên chín tầng mây xanh rồi

Anh nhìn cậu nói mình vậy thì bật cười

- Còn không phải do en câu dẫn anh trước sau

Cậu nghe ai đó mặt dày, đổ lỗi cho mình thì phồng má, chu môi trợn mắt lên mà nói

- Anh hai à, anh đang đứng phòng em đó, anh đã vào phòng em rồi còn đổ thừa cho em nữa hả

Thấy cậu hôm nay dám nói lại cả mình, anh thấy thật đáng yêu, lại ôm cậu vào ngực, hôn lên đôi môi nhỏ chúng chim ấy một phát, anh bảo

- Rồi rồi là anh không đúng được chưa, nhưng em thật sự quá câu dẫn a, thật không thể trách anh được, nào bây giờ tiểu thiên hạ của anh mau thay đồ rồi chúng ta còn đi hẹn hò

Cậu nghe thấy hai từ hẹn hò bỗng chốc mặt cậu đỏ lên, trong lòng thì thấy hạnh phúc vô cùng

- Vậy anh hai mau ra ngoài cho em thay đồ rồi chúng ta cùng đi!!!!

Anh nhìn cậu vậy, khẽ mỉm cười gật đầu, trước khi ra khỏi phòng, móng vuốt sói của ai đó còn không quên bóp cái mông căng mịn của cậu rồi mới cảm thấy thỏa mãn mà đi ra ngoài, cậu nhìn hàng loạt động tác của anh, đến khi anh ra khỏi phòng thì cậu, mới khẽ mắng ai đó

- Đồ sói già biến thái =3=

Và cậu nhanh nhẩu bật tung đồ của mình lên và bắt đầu thay đồ, sửa soạn cho buổi hẹn hò đầu tiên này

————— <3 —————

Chap sau sẽ là buổi hẹn hò sến súa của hai chúng nó. Và chap sau nữa chúng ta sẽ có H để đọc, có thịt để ăn nữa nhé hí hí

Ta tính cho bộ truyện này là ngược toi bởi, muốn đóng vai mẹ ghẻ, nhưng không được nên ta sẽ cho chúng nó ngược nhau thêm một lần nữa, một lần ngược dài dài nhé, rồi sẽ đến cuộc sống toàn màu hồng của chúng nó mọi người thấy được hơ nè

Tết rồi mọi người lì xì cho con Cỏ Dại này 1 vote nhé

14. Chương 14

Ở nhà hàng Âm Dạ, một chiếc Ferrari màu đen được sản xuất với số lượng có hạn đang đậu trước cửa, bên ghế tay lái, một người con trai khuôn mặt nam tính, góc cạnh mở cửa bước ra. Không ai khác đó chính là Lạc Phát Minh, anh đi thật nhanh qua ghế phó lái, từ tốn mở cửa ra, giả vờ dang tay ra, cúi gập người xuống chín mươi độ kính cẩn nói

- Mời tiểu bảo bối của anh xuống xe nào!!!!

Cậu thấy anh làm vậy thì mặt đỏ bừng, nụ cười hạnh tự giác vẽ trên khuôn mặt cậu. Còn ông chủ của nhà hàng đích thân ra đón hai người cậu thấy một trận vậy thì không khỏi ngạc nhiên, bởi có lẽ ông nghe rất nhiều người nói rằng Đại thiếu gia nhà họ Lạc này, rất không thích đứa em không cùng máu mủ ruột thịt này, nhưng nhiều qua biểu hiện của Phát Minh ông lại thấy trái ngược với những lời người ta nói rồi. Nở nụ cười thật hào hứng, ông mời hai người vào nhà hàng mà dùng bữa.

Bước vào phòng ăn riêng, anh đặt cậu lên đùi mình mà đút cho cậu ăn, ban đầu cậu còn ngượng ngùng, nhưng một lúc sau đã quen cậu còn tự giác vòng tay qua cổ anh để thuận tiện hơn

Khi ăn xong cũng đã là trời tối, anh đưa cậu đi dạo quanh công viên, hai người cứ thế mà nắm tay nhau đi vòng quanh vậy, bất chợt anh ôm cậu vào lòng mà thủ thỉ

- Tiểu Thiên, anh xin lỗi vì những lỗi lầm lúc trước anh đã làm ra cho em, nhưng anh hứa, từ này về sau anh sẽ làm anh hạnh phúc, anh sẽ xin cha mẹ cho chúng ta ở bên nhau, cho dù là có bao nhiêu khó khăn nhưng anh vẫn sẽ bảo vệ em, sẽ không để em chịu mọi ủy khuất nào nữa

Cái con người này rất ít khi nói lời yêu thương, nhưng hôm nay khi nghe anh nói những lời này, cậu chợt rơi nước mắt đầu của cậu giấu trong lồng ngực vững chắc của anh

- Phát Minh à, những chuyện quá khứ cứ để nó trôi qua đi, chỉ cần anh như bây giờ là được rồi, chỉ cần anh cứ yêu em như vậy là đủ rồi anh ạ. Phát Minh em hứa cho dù chuyện gì có xảy ra, em vẫn sẽ theo anh, em sẽ theo anh đến khi nào anh chán mới thôi

- Ngốc!! anh sẽ không bao giờ chán em đâu, sai lầm của anh chỉ có một, và anh sẽ không bao giờ phạm sai lầm đó một lần nữa đâu

Cậu nghe vậy, thì nhẹ nhàng gạt đầu. Bỗng nhiên, anh cầm tay cậu, đưa xuống hạ bộ của mình, đặt tay cậu lên đó

- Bảo bối à, xem ra người anh em của anh không thể kiềm chế nổi nữa rồi, cho anh nhé được không

Cậu rút tay lại, bối rối mà im lặng, thấy cậu vậy anh chỉ nhẹ xoa đầu mà cười

- Nếu em không thích thì cũng không sao, anh sẽ đợi đến khi nào em chịu được mới thôi, ngoan giờ chúng ta đi dạo tiếp nào

Cậu cuối gằm mặt xuống mà nói chuyện với anh, cậu nói rất nhỏ, nhưng đủ để anh nghe thấy

- Chúng ta tìm khách sạn đi anh

Anh nghe cậu nói vậy, hai con mắt sáng bừng, nắm tay cậu đi thật nhanh về phía xe ô tô

- Em sẽ không hối hận, giờ suy nghĩ lại vẫn còn kịp đó, em có thể bỏ chạy ngay bây giờ

- Em không hối hận

Khi nghe cậu nói câu nói đó, anh không còn nắm tay cậu nữa, mà thay vào đó là ẵm cậu chạy thẳng ra xe

(Cỗ đại: dễ sợ thiệt:v)

————— <3 —————

Thấy tui siêng hông, ngày ra hai chap luôn á nha

Chuẩn bị có thịt ăn nào bà con ơi:v

15. Chương 15: H

Chiếc xe Ferrari màu đen của Lạc Phát Minh lại một lần nữa đậu trước khách sạn King. Vừa bước xuống xe anh đã kéo cậu đi đến chỗ lễ tân, nhận chìa khi xong, anh không thể chịu đựng được nữa, kéo cậu vào thang máy, anh bắt đầu hôn thật lâu lên cái môi của cậu, đến khi thang máy mở, anh đã kéo cậu thẳng đến phòng của mình đã đặt, cậu vừa mới bước vào trong phòng, anh đã áp cậu lên cánh cửa, hôn một đường từ môi đến cổ cậu, anh hút một hơi thật sâu ở cổ cậu một cái, để lại một dấu hôn đỏ đến chói mắt, bàn tay anh không yên phận mà lần mò vào trong vạt áo cậu, bắt đầu cởi áo cậu ra, miệng anh lại đưa xuống tiểu đầu vú bên phải mà nhẹ nhàng cắn mút. Cậu vì được anh chăm sóc tiểu đầu vú mà không ngừng rên rỉ

- A.....ưm..... Anh hai.... Hảo sương a~.... Anh hai bên kia cũng muốn..... A..a... Anh.... Hai..... Sương.... Chết.... Em... Rồi

Nói đoạn, cậu lại ưỡn ngực bên trái đến cho Phát Minh chăm sóc, Lạc Phát Minh ngạc nhiên về cậu, bình thường cậu luôn nhút nhát, hề cô chuyện gì thì lại rúc vào ngực anh mà trốn, nhưng không ngờ khi rơi vào lưới của tình dục cậu thật là phóng túng, thấy cậu vậy anh không khỏi nổi lên ý xấu mà chọc ghẹo, tay thì lại lần mò xuống quần của cậu, chỉ trong ba bước anh đã lột sạch quần áo của cậu, bàn tay to lớn của anh bắt lấy tiểu côn thịt mà bắt đầu xoa nắn

- Tiểu dân phụ, em nhìn em xem, thật dân đáng tới cỡ nào rồi, anh mới vừa liếm một chút ở hoa anh đào thôi mà đã cứng tới cỡ này rồi

- A... Ha.....đừng mà..... Đừng.. Xoa..... Tiểu...côn thịt nữa.....em không chịu nổi..... A..a

Anh bật cười thật lớn, anh đứng lên, bế cậu lên chiếc giường, anh lại một lần nữa, cúi đầu xuống bộ phận trọng yếu của cậu, cầm lên người anh em của cậu cho vào miệng, cậu thấy anh làm vậy thì bắt đầu hoảng hốt,nước mắt vì xấu hổ mà chảy ra

-Anh hai..... Đừng..... Mau.... Nhả...ra.....bắn.a.....ha.....a

Anh vờ như không nghe thấy lời nói của cậu, vẫn tiếp tục ngậm lấy tiểu côn thịt mà nhiệt tình hùa hạ nó, hai tay không rảnh rồi mà hết ngắt đến nhéo hai nú hoa anh đào ở phía trên, cậu vì không chịu nổi kích thích mà bắn ra trong miệng anh, đến khi cậu định thần lại, anh đã nuốt trọn tinh dịch của cậu, cậu đỏ mặt mà nói

- Bắn vậy, anh hai sao lại nuốt chứ, hic hic

Anh yêu thương, hôn lên trán cậu, rồi nụ hôn ấy, từ từ chuyển xuống cái tai vừa nóng bừng, vừa đỏ hồng mà mút, anh lại thủ thủ

- Cửa bối báo không hề bẩn chút nào, thật ngon a. Bối bối bây giờ đến lượt anh thỏa mái, em mau nằm xuống dạng hai chân ra nào

Cậu ngoan ngoãn nghe lời anh, tự giác nằm xuống mà dạng hai chân ra, cảnh sắc trước mắt đẹp đến nỗi anh suýt mà không chịu được nữa, muốn một phát làm cậu đến chết, nhưng anh không nỡ làm vậy, vì đây là con người anh yêu thương nhất, cố gắng kiềm chế, anh đi đến học tủ, lấy ra lọ bôi trơn mà khách sạn đã chuẩn bị trước, tiến về lại phía giường, đổ một ít lên tay mình, lại đổ một ít lên tiểu huyết của cậu, anh đưa một ngón tay vài trước thăm dò tiểu huyết của cậu, thấy cậu nhăn mặt anh liền hỏi

- Cục cưng à, có đau không

Cậu lắc đầu, giọng nói đầy tình dục mà nói

- Không đau, anh cứ làm tiếp đi

Anh dường như đã không chịu đựng nổi, sau khi khuếch trương đủ ba ngón tay anh vội rút ra, sau đó nâng cao mông cậu lên với eo mình, anh nói

- Bối bối, xin lỗi nhưng anh chịu hết nổi rồi

Nói tới đây, chữ kịp đợi cậu phản ứng, anh đã đưa đại công thịt của mình gần tới cửa huyết, một phát đâm sâu vào trong đó. Cậu vì sự đột ngột, và vì cái đau nên hét lên thật lớn

- Aaaaaa..... Đau quá.... Đau quá... Huhuhu

Anh thấy cậu khóc vậy, liền đau lòng mà hôn lên mí mắt cậu, nhẹ giọng mà dỗ dành

- Tiểu Thiên à, ngoan nghe lời anh, thả lỏng ra, một lúc nữa sẽ quen mà em sẽ hết đạt thôi, ngoan nào.....

Cậu nhẹ gật đầu, cậu tin tưởng anh, thân thể cậu nhẹ thả lỏng dần dần, hai chân cậu tự giác kẹp lấy eo anh, anh cũng không vội động mà đợi cậu quen dần với đại công thịt của mình

- Anh.... Hai.... Mau động.... Đi....a

Anh nghe cậu nói vậy thì ban đầu nhẹ nhàng đưa ra rút vào một cách chậm rãi, khi cậu đã bị luồn sâu vào khoái cảm, cậu không ngại mà rên rỉ, yêu cầu anh nhiều hơn

- Anh..... Hai..... Nhanh lên... Nhanh lên... A... Thật sướng.... Đại công thịt của anh hai làm em thoải mái..... Aaaa. Sướng chết em.....

-Rất sẵn lòng hậu hạ ngài

Vừa dứt lời anh như một con thú dữ mà điên cuồng khá nát bên trong cậu

- Bà xã...hừ...em... Có thấy sướng không, thấy người đàn ông của em có giỏi không... Anh sẽ dùng đại con thịt này mà làm chết em....

Anh không ngừng đưa đẩy thật nhanh vào bên trong cậu, bởi vì con thịt đâm vào quá sâu nên dừng ngay điểm mẫn cảm của cậu.Hai chân cậu co quắp lại, hai tay bấu vào lưng anh mà cào loạn xạ, điên cuồng mà hét lên

- a... Aa.. Sướng quá... Nhanh...nữa...lên....anh hai.....thật sướng chết em rồi....em muốn bắn

Cậu như lạc vào giới tiên cảnh mà không ngừng gào thét, dòng tinh dịch nóng ầm từ tiểu con thịt run nhẹ nhẹ mà phun ra hết

Bởi vì đã bắn tinh, lại quá sướng khoái tiểu huyết của cậu lại càng kẹp chặt anh hơn, làm anh cũng không chịu nổi nữa mà đưa ra rút vào nhanh hơn

-Bảo bối.... Lỗ nhỏ của em thật sướng..... A nó hút con thịt chặt đến nỗi không muốn nhả ra luôn rồi...ư anh bắn cho bảo bối đây

Anh ra vào thật nhanh, cuối cùng anh bắn những tinh hoa của mình sâu thẳng vào bên trong hậu huyết của cậu, đợi khi anh bắn tinh xong, cũng là lúc anh mới để ý cậu đã ngất xỉu từ khi nào không hay. Nhìn thấy người mình yêu đang an tĩnh mà nhắm mắt, anh nhẹ nhàng từng chút rút công thịt của mình ra, lấy chân đắp lên cơ thể của cậu, rồi lại nằm xuống bên cậu, ôm cậu vào lòng mà hôn lên cái trán đỏ thật kêu. Anh thì thâm bên lỗ tai cậu

- Bảo bối đợi anh, anh sẽ sắp xếp tất cả mọi việc để em có thể quang minh chính đại làm bà xã của anh

Không biết cậu có đang nghe anh nói, hay chỉ là cậu đang mơ giấc mơ đẹp nào đó, mà trong lúc này đây, trên môi cậu lại nở một nụ cười hạnh phúc. Anh nhìn cậu, rồi lại nhìn những vết hôn của mình đang in trên thân thể cậu. Anh càng ôm chặt cậu hơn, để cậu rúc sâu vào lòng mình hơn, an tĩnh mà bắt đầu nhắm mắt

- Ngủ ngon nhé vợ yêu

———— <3 ————

Thông báo: Hết tết rồi:v

Chuẩn bị xách đít đi học lại thôi đồng bào ơi

16. Chương 16

Sáng hôm sau, trong khi cậu đang rúc trong ngực anh mà ngủ, thì tiếng điện thoại lại phá hỏng bầu không gian yên tĩnh này, anh khẽ nhíu mày, động mi mắt, tay vớ lên đầu tủ bắt lấy điện thoại mà nghe, giọng nói của người phụ nữ điệu dàng vang lên

- A Minh, hôm qua dì nghe người giúp việc nói con đưa Tiểu Thiên đi chơi, sao bây giờ chưa thấy hai đứa về, con và em có chuyện gì xảy ra không vậy

Lúc này anh đã tỉnh ngủ, anh càng ôm chặt bảo bối nhà anh hơn, từ tốn mà trả lời với dì

- Dì à, con và Tiểu Thiên không sao cả, hôm qua xe đang đi giữa đường tự dừng lại hư, nên con thuê khách sạn ngủ qua đêm, bây giờ chúng con về ngay đây

- Hảo, hảo, hai đứa cứ an tâm mà về, để dì nói lại với ba cho

- Vâng thưa dì

Nói rồi, anh tắt máy, bàn tay vuốt lên tóc của Ngọc Thiên, mang theo một giọng thật cưng chiều mà gọi cậu dậy

- Tiểu Thiên à, mau dậy thôi, dì và ba đang rất lo lắng a

Cậu mở mắt, khẽ động một chút nhưng nửa thân dưới như bị xe tải cán qua, đau đến chịu không nổi, cậu nhíu mày, anh thấy vậy cũng không nói gì, chỉ bế cậu lên đi thẳng vào nhà vệ sinh

Tầm 30p sau, khi mọi việc đã xong xuôi, anh bế cậu ra xe và chạy về nhà

Về đến nhà, cậu phải cố gắng đi thật chậm mới có thể vào được nhà, anh đi phía sau lưng cậu chỉ biết nhin cười đến hai vai run rẩy, thấy đứa con trai của mình đi một cách kì lạ, bà vội vã chạy lại mà hỏi thăm

- Con trai à con bị sao vậy

Trong khi cậu còn đang đỏ mặt, ắp a ắp ứng tìm lí do thì anh đã nhanh miệng mà trả lời

- Dì à, hôm qua đi chơi, em ấy không cẩn thận mà vấp té nên có hơi đau một chút đó dì, dì yên tâm đi con đã xoa thuốc cho em ấy rồi

- Đứa ngốc này, gần 18 tuổi rồi mà vẫn hậu đậu như vậy, thật may là có anh con đi cùng chứ không biết con sẽ còn té bao nhiêu lần nữa đây

Cậu khẽ quay qua, trừng mắt thật to với anh, anh thấy vậy lại càng nhin cười hơn nữa. Nhờ sự giúp đỡ của anh hai, nên cậu đã có thể đến được phòng anh một cách nhanh nhất

Ngồi vào bàn ăn, ban đầu cũng chỉ là lời hỏi thăm của dượng khi thấy cậu đi một cách khó khăn như vậy, nhưng rồi bỗng chốc ông lại quay sang Phát Minh mà nói

- A Minh à, ta quên nói với con, đầu tuần sau, con sẽ đi xem mắt với tiểu thư Kim, mau chuẩn bị mà thu xếp đi

Cạch

Tiếng đĩa ăn của Ngọc Thiên rơi xuống va chạm với tiếng nền nhà, khi mọi ánh mắt đổ dồn về cậu, cậu cúi gằm mặt xuống lí nhí mà xin lỗi

- Con xin lỗi, con bất cẩn quá

- Đứa ngốc, không sao cả, để ta kêu gia nhân lấy đôi khác cho con

Phát Nghiêm cười hiền mà nói với con riêng, khi đôi đĩa đã được đưa tới. Giọng Phát Minh đã lạnh đến đáng sợ mà nói với ông

- Ba à, con không đi xem mắt đâu

Ông nghe vậy, trợn mắt lên nhìn anh, giọng nói đầy quả quyết mà nói

- Con nghĩ đi, con mà kết hôn với tiểu thư họ Kim thì sẽ có lợi cho đôi bên công ty, con bé đó lại vừa hiền vừa xinh đẹp, lại giỏi giang, con và nó lấy nhau sẽ rất xứng đôi đó. Còn có khi hôn đứa kết hôn rồi sẽ có con nối dõi cho tông đường nhà ta nữa

Nghe đến đây, Ngọc Thiên choàng tỉnh, cậu nhận ra, hạnh phúc đến quá nhanh với cậu, mà cậu lại không suy nghĩ chu đáo, đúng rồi, anh hai còn công ty, còn phải sinh con cho Lạc gia, cậu ở bên anh thì mọi lời dị nghị sẽ nhắm đến anh và gia đình, cậu không muốn như vậy, cậu muốn ai cũng rồi hạnh phúc, dượng cũng cần có cháu. Nhưng cậu đâu thể sinh con được. Cậu như bưng bình, tim như bị dao đâm vì những điều cậu tự suy nghĩ. Bây giờ cậu phải làm sao đây

Phát Minh nổi giận muốn phản bác lại ba mình, nhưng ở dưới bàn, cậu đã nắm tay anh lại, như khê ra ám hiệu cho anh. Nên anh đành im lặng mà không nói gì

Cậu nắm bàn tay của người ấy mà tim cậu chợt khê đau. Lý Gia Hoa nhìn đứa con trai của mình có điều bất thường, trong lòng bà nảy lên dự cảm bất an

Bữa cơm hôm nay, ai cũng mang một tâm trạng khác, bầu không khí thật là nặng nề

17. Chương 17

Một tuần gần đây, từ sau khi vụ việc lão ba bắt anh đi xem mắt với tiểu thư nhà họ Kim kia, thì còn một vấn đề khác, đó chính là cách cư xử kì lạ của Tiểu Thiên. Lúc ở cạnh anh, cậu thường chủ động hôn môi anh, hay là tự chủ động ôm anh, làm những việc thân thiết mà trước đây cậu cảm thấy thật ngại ngùng. Nhưng khi không có anh, cậu lại thần thờ, thờ dài một mình, hoặc cầm những bức ảnh của cả hai ra mà ngắm nghía

Sự việc của lão ba phát ra, anh đã cố gắng an ủi, bảo cậu đừng lo gì cả, chỉ cần cậu tin anh, mọi việc sẽ tự vượt qua khó khăn thôi, cậu nghe vậy chỉ cười thật tươi, mà ôm anh, nhưng nụ cười đó, lại cất chứa sự đau khổ, cái ôm đó giống như là sự tiếc nuối của cậu dành cho anh vậy. Cậu luôn dặn dò anh rằng phải ăn đúng giờ, giữ gìn sức khỏe, hay đại loại nội dung xoay quanh vấn đề sức khỏe của anh. Mỗi lần nghe cậu nói vậy, anh lại nghi ngờ mà hỏi

- Bảo bối! Em sao lại căn dặn những chuyện này, không lẽ em định đi xa à

Cậu thoáng chốc sững sờ, nhưng rồi lấy lại bình tĩnh mà cười cười đáp

- Em thì có thể đi đâu được chứ, anh còn ở đây, em làm sao có thể đi a, trừ khi nào anh đuổi em đi em mới đi nha

Anh nghe vậy thì nở nụ cười, ôm cậu vào lòng, ôm hôn cậu thật lâu

Nhưng đêm này, cậu thường xuyên đòi hỏi anh làm chuyện ấy, mặc dù cậu đau đến nỗi đi không được, nhưng cậu vẫn cứ mặc kệ cứ bảo anh tiếp tục

Hôm nay là ngày cuối cùng cậu và anh ở bên nhau, ngày mai anh phải đi xem mắt rồi, cậu nghĩ thần thờ mà chợt tim đau nhói cả lên

Đêm nay như thường lệ, anh lại lén vào phòng cậu, cậu nhận ra hơi ấm quen thuộc, chỉ nhẹ nhàng xoay người lại, đối diện với khuôn mặt anh tuần ấy

-Đêm nay đừng làm,ôm em mà ngủ được không anh

Anh nhìn thấy biểu hiện của cậu thì thấy lòng sinh nghi, nhưng vẫn không nói gì mà ôm cậu ngủ, cảnh đêm bao trùm lấy hai người họ, cậu rúc vào lòng ngực anh thật sâu mà tim hơi ấm đó

Đến tận 3h sáng, cậu mở mắt, xác định anh ngủ đã say, cậu khẽ nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay của anh, đi đến tủ quần áo, xách một vali mà cậu đã chuẩn bị trước từ đó, cầm một bức thư ra để trên đầu tủ cạnh giường, lại luyến tiếc nhìn anh lần nữa, cúi người xuống, hôn lên đôi môi của anh, cậu khẽ thì thầm

- Tạm biệt người em yêu, xin lỗi vì đã ra đi mà không nói anh biết, xin lỗi vì em chỉ là một thằng con trai, xin lỗi anh. Em yêu anh nhiều lắm

Tim cậu đau đến muốn vỡ vụn, nhưng cậu biết phải làm sao giờ, hai hàng nước mắt lăn chả, cậu luyến tiếc nhìn anh lần nữa, cậu vội vã mở cửa chạy ra ngoài, leo tường phía sau sân vườn trồng hoa mà đi ra, đến khi đã ra được khỏi ngôi nhà. Cậu lại khẽ thì thầm

- Tạm biệt mọi người, nhưng con không thể nhìn anh hai cùng với người khác kết vô được,con sợ con sẽ phá hỏng hạnh phúc của anh ấy mất, chỉ cần con ra đi, mọi việc sẽ ổn thỏa thôi. Con xin lỗi

Cậu quay lưng mà bước đi, bóng đêm bao trùm lấy bóng lưng cô đơn gầy yếu của cậu

Nhưng cậu không hay biết rằng, khi cậu đi,hai người đau khổ, hối hận. Một người phát điên, càng ngày càng lạnh nhạt khi biết tin cậu ra đi. Nhưng khi họ biết cậu đã ra đi, thì đã là chuyện của sáng mai rồi

—<3—

Nếu khuya nay ta yêu đời ta sẽ ra thêm chap mới

Hình như vậy là ngược nhẹ thì phải

18. Chương 18

Sáng nay Lạc gia rơi vào một bầu không khí âm trầm, đến nỗi lão gia phải đích thân hủy cuộc hẹn xem mắt với nhà họ Kim, phụ nhân thì lại đổ từng giọt lệ, bà khóc đến sưng cả mắt, nhưng hai thân sinh đó vẫn chưa thấm nỗi đau bằng Lạc Phát Minh

Mới sáng dậy, anh liền cảm thấy có gì đó không đúng, chỗ nằm bên cạnh anh lạnh ngắt từ bao giờ, anh giật mình tỉnh dậy, thì thấy bức thư trắng để bên đầu giường, lật bức thư ra anh khẽ nhủ mày, sau đó là anh mất lạnh đến chỉ muốn đóng băng ai đó đứng bên cạnh.

Anh hai à!!!

Chắc anh dậy rồi nhỉ, cỡ lẽ khi anh đọc được bức thư này thì em đã đi rồi anh à!, bấy lâu nay em thật ích kỉ quá anh nhỉ, chỉ vì sự ích kỉ của em mà chẳng nghĩ cho ai cả, em chợt nhận ra rằng, mình đã làm hại anh rất nhiều, anh còn phải sinh con, cưới vợ, rồi kế thừa cho công ty nữa chứ, nếu như anh quen em, mọi lời dị nghị sẽ nhắm vào anh, sẽ nhắm vào Lạc gia này, em không thể để một thằng ngốc như em mà làm hại cả gia đình được anh à, nhưng em lại càng không thể nhìn anh cùng người con gái khác kết hôn được anh à, nên em chỉ còn cách tự mình ra đi, thì mọi chuyện lại sẽ dần quay về quỹ đạo của nó thôi anh à. Em không phải là nữ nhi, càng không thể sinh cho anh một đứa con, lại càng không thể giúp anh gánh vác việc của Lạc gia được, nên em chúc anh hạnh phúc, chúc anh cùng tiểu thư Kim sẽ bên nhau trọn đời anh nhé. Còn em hãy, xin hãy để cho đứa em xấu xa này mang theo những kỉ niệm đẹp hai chúng ta từng trải qua làm báu vật riêng cho mình, quên em đi nhé Phát Minh

Hãy gửi lời em tới dương và mẹ rằng: hai người con thật xin lỗi, hãy tha thứ cho đứa con bất hiếu này

Tạm biệt mọi người

Hai con mắt anh đỏ ngầu vì đọc lá thư của cậu. Anh lại càng âm trầm hơn khi đi xuống lầu, đặt lá thư trước mặt lão ba và dì, đoạn anh cất giọng lạnh như băng mà nói

- Hạnh phúc của con, chính là nằm trong con người đã viết lá thư này, không phải em ấy, thì cũng đừng mong con sau này sẽ có hạnh phúc, bây giờ người đau khổ nhất chính là người đã lựa chọn ra đi đó thừa cha và dì

Nói đến đây, lồng ngực anh khẽ rít lên, giống như có ai đó đang bóp chặt ngực của anh vậy. Không kịp để hai người phải ứng lại, anh xoay người bước thẳng lên lầu, anh tự nhốt mình trong căn phòng của cậu, bấm một cuộc điện thoại anh gọi cho người quen của mình

- Hải Lâm à, bảo bối của tôi đã bỏ đi rồi, mau tập trung lực lượng tìm kiếm em ấy đi

- Được tôi đã rõ, cứ đợi tôi

Anh tắt máy, ném điện thoại lên đầu giường, anh đứng lên đi đến chỗ bàn gương, đầm mạnh xuống đó một cái, tiếng gương đổ vỡ, máu từ từ tay anh chảy ra, nhưng đó có là gì so với nỗi đau mà trái tim phải hứng chịu. Anh ngược mặt lên nhìn bức ảnh chụp cậu nở nụ cười trên chiếc bàn đã bị anh đầm vỡ, vút ve tấm ảnh của cậu, anh mang giọng nói lạnh lùng mà thốt ra

- Không phải là em thì đừng hòng kẻ nào bước vào Phát gia, đừng hòng bước vào tìm anh, Tiểu Thiên em chính là người mang lại cho anh hạnh phúc, ai dám ngăn cản, anh thề người đó chết không có chỗ chôn

Vì một người ra đi, người ở lại thay đổi con người, thay đổi bản thân, thay đổi tất cả. Lặp ra lời thề: Không phải Bảo Bối Tiểu Thiên của hần, thì đừng mong chạm vào hần, còn không ắt sẽ có hình phạt xứng đáng

- Bảo bối, em đợi đây, anh mà tóm được em thì xem ông đây có làm cho em đến nổi liệt cả nửa người dưới hay không

19. Chương 19

7 năm qua, phải nói rằng tập đoàn Lạc Chính càng ngày càng là bá chủ trong nền kinh tế. Các công ty lớn nhỏ, từ trong ra ngoài đều phải kiêng dè tập đoàn này, và cái điều khiến họ cảm thấy kính sợ và nể phục nhất có lẽ chính là vị tổng tài ngồi ở tầng 41 cao nhất ở tập đoàn này

6 năm trước vị chủ tịch Lạc Phát Nghiêm bỗng dưng tuyên bố nghỉ hưu, thay vào đó là đứa con trai cả của ông lên nắm quyền. Sau gần một năm nắm quyền, anh đã đưa Lạc thị đứng đầu công ty mạnh nhất trung quốc, 3 năm sau thì lấn sang thị trường Nhật Bản, Hàn Quốc, kinh doanh chuỗi nhà hàng mang tên Minh Thiên, đến 3 năm sau, từ Lạc thị đến chuỗi nhà hàng Minh Thiên đã đứng đầu toàn thế giới, không chỉ được mở rộng ở Châu Á, mà còn được mở rộng toàn thế giới. Tài sản của Lạc gia chỉ có thể dùng từ ”Vũ trụ ” để miêu tả. Lạc Phát Minh cũng trở thành một trong những doanh nhân thành đạt trẻ tuổi nhất hiện nay, khiến biết bao nhiêu cô gái phải đổ gục, nhưng đối với những cô gái mới lần đầu gặp anh, thì chỉ có nước lần sau không dám bén mảng quay lại, dù chỉ là đứng trước cửa công ty

Lão gia và lão phu nhân nhìn những thành quả anh đã xây dựng trong 7 năm qua, trong lòng họ hiểu hơn ai hết, anh làm những việc này là vì ai, trong lòng họ còn mang một nỗi hối hận vô cùng, cái tính lạnh băng còn hơn cả Bắc cực của anh cũng do những năm tháng ấy tạo nên, phải nói đúng hơn là từ ngày đứa con thứ nhì ra đi, anh đã thay đổi hoàn toàn khác

Lão phu nhân thở dài mà nhớ lại

7 năm trước, cái ngày mà A Thiên ra đi, bà và chồng đã đọc bức thư của đứa con ngốc này để lại, ông Lạc thì cả ngày lẫn đêm chỉ biết nhìn mà thở dài, lòng ông thì lại cảm thấy mình đã làm nên một nỗi đau cho cả ba con người kia, còn bà thì chỉ biết ôm lấy tấm ảnh của Tiểu Thiên khi nhỏ mà hai hàng lệ chảy dài, mặc dù chồng bà đã cho người tìm kiếm thằng bé, nhưng vẫn không một tin tốt nào xuất hiện

Phát Minh từ ngày A Thiên đi thì thái độ đã lạnh băng đến nỗi muốn đóng băng cả một ai đó, nhưng cho đến một hôm, bà vẫn còn nhớ rõ rằng, đó là một ngày tuyết rơi dày đặc ở Trùng Khánh, anh đã quỳ trước mặt cả hai người mà nói rằng

- Cha, dì con thật xin lỗi vì đã làm hai người thất vọng, nhưng đối với con, Tiểu Thiên mới là hạnh phúc thật sự, hai người nhìn đến hai đứa con của hai người đau khổ trong tình yêu, vậy lúc đó hai người có yên lòng, Lạc Phát Minh con đây chưa bao giờ cầu xin ai, cũng chưa bao giờ quỳ trước mặt ai, nhưng ngày hôm nay, con quỳ trước mặt cha và dì cũng chỉ để xin hai người chấp nhận tình yêu này của chúng con, con xin hứa, không cần kết hôn với Kim gia nhưng vẫn có thể đưa Lạc Gia thành bá chủ

Người sững sờ nhất vẫn có lẽ là Lão gia, ông bất ngờ vì đứa con này bây giờ đã trưởng thành thật rồi, vậy thì ông còn hối tiếc gì nữa, vẫn là con cái hạnh phúc quan trọng hơn tất cả. Đi đến cạnh đứa con, đỡ Phát Minh dậy

- Lão già này thật sự đã sai một bước rồi, bây giờ ta đã hiểu chỉ cần hai đứa hạnh phúc, điều đó mới làm ta và mẹ con hạnh phúc, ta tin tưởng giao lại công ty cho con, cũng mong có thể dẫn thằng bé về đây một lần nữa.

Đó cũng chính là ngày, một con người thay đổi, hai con người hy vọng và chờ đợi hạnh phúc đến với hai đứa con của họ

———— <3 ————

Tình hình là nếu đêm nay ta viết chương mới của: Lão công của tôi rất ngốc, mà xong nhanh ý thì đêm nay lại sẽ có chap mới nhé :v

20. Chương 20

Lạc Phát Minh ngồi trên bàn làm việc, bàn tay cầm lên một tấm ảnh của Ngọc Thiên, con mắt chứa đầy sự đau thương mà vuốt lên khuôn mặt trong bức ảnh đó mà thì thầm

- Bảo bối, 7 năm rồi mà em vẫn chưa chịu quay về nhỉ, em trốn cũng kĩ quá đó, ngay cả Hải Lâm cũng không thể tìm được ra em, bảo bối mau về đi, chúng ta cùng kết hôn với nhau

Nhìn bức ảnh cậu cười đến ngây thơ đó, trong lòng anh khẽ nhói lên một trận chua xót, ai có thể hiểu được nỗi đau anh đã phải chịu suốt 7 năm trời, những kí ức của 7 năm cứ thế ùa về, anh nhớ những lần đầu anh và cậu gặp nhau, nhớ những lần cậu không nhẽo, hay mỗi lần cậu lên cơn sốt mà chui vào lòng anh khóc thút thít, hoặc là nắm tay nhau đi dạo trên đất Mỹ, những lần anh và cậu ân ái, những cái ôm khi ngủ, bây giờ thì còn đâu, mất đi cậu, 7 năm qua anh đã tự đưa công ty lên hàng đầu, mở một chuỗi nhà hàng có tên của Anh và cậu, cũng chỉ để muốn cậu đang ở nơi nào đó, mà thấy rằng, cho dù không cần hợp tác với ai, anh vẫn có thể đưa Lạc gia lên làm bá chủ, muốn cậu thấy rằng cậu không cần lo chuyện đó, anh vẫn có thể nuôi sống cậu cả mấy đời. Nhưng tại sai em ấy lại vẫn chưa về

- Tiểu Thiên à mau về thôi! tim anh sắp thành sắt luôn rồi em à

Đúng lúc này, Hải Lâm vui vẻ mở cửa chạy vào

- Đại Minh à, đừng đưa mặt than đó ra nhìn tôi. Tôi có một tin rất tốt cho cậu

Phát Minh đặt tấm ảnh cậu lên bàn, lạnh giọng mà hỏi

- Nói nhanh!!

- Đại thiếu gia à, làm ơn đừng lạnh lùng nữa, cậu nên cười lên khi biết rằng tôi đã tìm ra bảo bối của cậu ở đâu

Anh nghe tới đây, cả người run lên, đứng bật dậy

-Mau nói em ấy ở đâu

Hải Lâm thấy bộ dạng kích động của Phát Minh thì không kiềm được buồn cười mà nói

- Haha đừng kích động, em ấy đang ở Nhật Bản, đang làm việc cho một quán kem nhỏ ở Tokyo. Không ngờ bảo bối của cậu trốn kĩ thật, sang đến tận Nhật Bản để trốn, may sao hôm nay đàn em của tôi có mấy phi vụ làm ăn bên đó, vô tình thấy ai giống bảo bối nhỏ của cậu, thế là gọi về cho tôi, tôi cho điều tra và đúng chính xác là em ấy rồi. Lão đại à, bây giờ ngài có thể bỏ mặt than xuống và đi rước ai kia về được rồi

Anh vẫn biểu cảm lạnh lùng đó, nhưng có thể thấy ánh mắt anh tràn ngập bao nhiêu niềm vui

- Cậu làm tốt lắm, mau chuẩn bị phi cơ riêng chúng ta lên đường đến Nhật Bản

- Được, nhưng cậu có phần thưởng gì cho tôi trong việc này chứ

Anh tiêu sái bước đi, nhưng vẫn nói lại với tên mặt dày nào đó rằng

- Thưởng cậu gấp 3 lần tiền lương, đàn em của cậu mỗi đứa gấp 5 lần tiền lương, vì chúng nó là người kiếm ra em ấy chứ không phải cậu

- Ế!!!!

Hải Lâm ngửa cổ lên trời mà gào thét, thật bất công, nhưng vẫn đuổi theo vị tổng tài nào đó mà lên đường sang Nhật Bản

Chiếc xe chở Lạc Phát Minh và Hải Lâm lao vun vút trên đường đến sân bay, anh không khỏi nắm chặt tay thành nắm đấm để kìm hãm sự kích động.

- Lạc Ngọc Thiên, nếu lần này anh để mất em một lần nữa thì anh đây sẽ không mang họ Lạc. Và ông đây sẽ làm cho em liệt cả người chỉ có thể nằm im một chỗ mà không thể chạy trốn khỏi anh nữa

Hải Lâm ngồi bên cạnh mà đổ mồ hôi hột. Chỉ thầm cảm thấy xót thương cho Tiểu Thiên khi yêu phải tên máu S này

- Tiểu Thiên mong em không làm sao khi quay về!!! Amen

Chiếc xe cứ thế mà chạy thẳng đến phi trường. Mang theo niềm hạnh phúc của tổng tài chở thẳng đến Nhật Bản

————<3————

Thông báo với mấy má thích ngọt là sắp hết ngược rồi:v

Vote cho ta đi chứ

21. Chương 21

Buổi tối, đường phố Tokyo thật náo nhiệt, Ngọc Thiên bàn giao công việc cho người làm ca tiếp theo xong mặc áo ấm, chuẩn bị đi về. Đường phố về tối thật rộn ràng, những cặp tình nhân khoát tay nhau cười nói hạnh phúc mà cậu nhìn đến trông ghen tỵ

7 năm qua nói cậu đã quên được Phát Minh là giả dối, từng giờ từng giây cậu chỉ có thể ngấm anh những bản tin mà lòng cảm thấy thật chua xót, cậu nhớ anh, cậu nhớ anh đến chết đi được, nhưng cậu không thể trở về được, vì tương lai của anh, vì dưỡng và vì mẹ, cậu không thể về được

Mãi mê chìm trong suy nghĩ, cậu đắm sầm vào một người, định bụng xin lỗi người ta, nhưng khi ngược lên nhìn khuôn mặt người ấy, cậu không khống chế được mà rơi nước mắt. Cậu xoay người, bỏ chạy thật nhanh. Lạc Phát Minh thấy cậu bỏ chạy thì cũng nhanh chân đuổi theo, nhưng vì dòng người đông đúc, anh bị cậu bỏ xa một quãng, cậu chạy đến được con đường vắng, lúc này Phát Minh chạy ở phía sau mà hét lên

- Ngọc Thiên, em chạy đi, em hay lắm, năm xưa ai từng nói với tôi rằng cho dù tôi có đuổi đi thì cũng sẽ không đi, sẽ bám víu lấy tôi, sẽ yêu tôi suốt cuộc đời, thế mà chưa được một năm, em đã bỏ đi. Em làm vậy có từng suy nghĩ cho tôi không??

Cậu nghe anh nói vậy mà đôi chân khựng lại, quay lại nói với anh

- Đúng!!! Là em hèn nhất, là em bỏ anh trước, nhưng anh nghĩ xem, em làm vậy là vì anh, là vì gia đình mình, nếu như hai ta yêu nhau là trái luân lý, khi mọi chuyện vỡ vụn, mọi người sẽ dị nghị về anh, về gia đình mình, rồi sẽ ra sao. Bảy năm qua rồi xa anh, em cũng đau lắm chứ!!!

-Vậy!năm xưa ai đã theo đuổi tôi, bất chấp đạo lý phép tắc gì đó mà theo đuổi tôi hả?

- Em biết lúc đó là em sai, nhưng bây giờ em nghĩ lại rồi, chỉ cần bảo vệ người mình yêu, đó là niềm hạnh phúc nhất rồi. Anh mau về đi, cứ xem như yêu em là sai lầm của anh đi, cứ cho là em hèn nhất trốn tránh sự thật, hãy quên em đi được không?

- Em nói em đau, vậy em nghĩ tôi không đau sao? khi em đi tôi như một thằng điên mà ngậy đại một mình, tự ôm những kí ức của em dành cho tôi mà phần đầu đưa công ty đi lên, nhà hàng cũng đặt tên tôi và em, tôi làm vậy tất cả cũng chỉ vì em, suốt 7 năm trời chỉ không ngừng tìm kiếm hình bóng em, tìm tôi đau đến nỗi sắp không còn cảm giác rồi. Vậy mà bây giờ gặp lại, em lại bỏ chạy, lại đuổi tôi đi. Được xem như 7 năm qua tôi làm những trò điên rồ đi, xem như thời gian qua tôi cố gắng tìm em cũng chỉ là như là một trò hề đi. Em hãy sống cho thật tốt, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa. Tạm biệt em! Tiểu.....
Thiên....Hạ

Anh quay lưng bức đi, tìm anh nó chết thật rồi, chết vì một người mang tên Lạc Ngọc Thiên rồi. Tạm biệt em, tiểu bảo bối tôi từng nâng niu, hãy để những kí ức đẹp kia dần dần phai mờ đi

Thấy anh đau khổ mà nói ra lời đó, khuôn mặt đau thương mà nhìn cậu, bóng lưng vững chắc đã quay đi. Tim cậu đau nhói, không cậu không muốn như vậy, cậu không muốn anh phải đau vì cậu, lồng ngực cậu khó chịu đến sắp nổ tung rồi, cậu nhận ra rồi, mặc kệ tất cả, chỉ cần bên anh, nhất định phải làm một việc, nếu như cậu không muốn sau này phải hối hận. Cậu cất bước, chạy thật nhanh về phía bóng lưng đó, dang hai tay ôm lấy eo anh từ đằng sau. Nước mắt đã chảy, giọng nói nghẹn ngào

- Anh!!!!!! đừng đi!!!! Em sai rồi!!! Đừng đi!!! Là em hèn nhất, xin anh đừng bỏ em!!!! Em đau lắm!!!!

—————<3—————

Một chap nữa là ngọt lại rồi. Muhaha ta không muốn con ta ngược quá đâu, ngược nhẹ nhàng vậy là được rồi

Ta lại cắt khúc có tâm ghê. Vote cho đi, mai con Cỏ Dại này lại viết chap mới nhé 3

22. Chương 22

Những giọt nước mắt của cậu cứ thế mà thấm ướt cả áo anh, lúc này anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gỡ tay cậu ra. Cậu hoảng hốt. Không lẽ cơ hội đã vụt mất. Anh chấp nhận buông tay, bỏ cậu thật sao

Cũng đúng thôi, là cậu hèn nhất, là cậu bỏ trốn trước, là ban nãy còn bảo anh đi. Bây giờ anh đi thật rồi, cậu còn níu kéo làm gì, cậu thật là mặt dày không ai bằng. Đó là suy của Lạc Ngọc Thiên dành cho chính mình

Lúc này, Lạc Phát Minh quay lại nhìn cậu, cậu lấy lại bình tĩnh, quệt đi nước mắt, bất giác nở một nụ cười ngượng ngạo mà nói với anh

- Phát Minh, em biết bây giờ anh đã chấp nhận từ bỏ rồi, là em sai, là em tự ngu ngốc mà đẩy hạnh phúc của chính mình đi ra xa, em chẳng mong gì cả, chỉ mong anh tuy đã vứt bỏ tình cảm rồi, nhưng đừng ghét em như lúc trước. Chúng ta có thể làm anh em tốt được không..... Ừm

Chưa kịp bày tỏ xong ý nghĩ của mình, môi cậu đã bị anh ngăn chặn bằng một nụ hôn mãnh liệt. Anh hôn cậu đến khi không thở được nữa thì buông ra. Giọng nói khàn đục mà chất chứa yêu thương nói với cậu

- Ai bảo là anh buông bỏ tình cảm, ai bảo chúng ta sẽ làm anh em tốt. Em!!! Lạc Ngọc Thiên!! Chỉ có thể làm bà xã của anh, không có khái niệm anh em ở đây, nếu em không đồng ý, anh cũng sẽ bắt em về trói em trong lễ cưới rồi trao nhẫn cho em, đến khi nhẫn đã được đeo rồi, thì cho dù có cởi trói em cũng sẽ không chạy được. Nếu muốn trốn khỏi anh, thì hãy nghĩ đến hai chữ ” Mơ đi” (Cỏ: Đứu!!! Đoạn này ngẫu ác chiến:v)

Cậu nghe anh nói vậy, niềm hạnh phúc vỡ òa, nước mắt lại thi nhau rơi xuống, cậu vòng tay ôm chặt lấy anh mà thút thít

- Oa...oa... Ban nãy anh buông tay ra, làm em cứ tưởng anh bỏ em thật chứ

- Ngốc!!! Ban nãy nghe em nói vậy, anh mừng đến nỗi muốn quay qua ôm em, nào ngờ em lại suy diễn lung tung mà tự nói những lời tê tâm liệt phế đến như vậy chứ. Thương em còn không hết, thế mà bỗng dưng lại nói câu làm anh em tốt, thật sự lúc đó anh muốn xách cổ em về làm cho em đến tỉnh hồn ra mới thôi

Cậu lau đi nước mắt, nụ cười càng thêm nồng đậm, siết chặt vòng tay ôm anh hơn

- Thật may vì anh không có bỏ em, thật tốt quá, em đã không sai lầm nữa rồi!!!! Hi hi

-Vậy sau này có tự tiện bỏ đi nữa không

- Không

- Có dám đuổi anh về nữa không

- Không!

- Tốt nếu dám bỏ đi,ông đây sẽ cho em biết sức mạnh ” Người anh em” của anh làm em đến không dám bỏ trốn nữa

- Anh là đồ biến thái

Anh bật cười nhéo nhẹ mũi cậu

- Vậy thì về mau quay về thôi

- Được, nhưng anh phải công em, em mới về

- Đồ sâu lười

Anh bế thốc cậu lên, hai thân ảnh của hai người con trai một lớn một nhỏ cứ thế mà in lên mặt đường, bỏ lại mọi khúc mắc, họ cùng nhau đi về trong hạnh phúc

—— <3 ——

Thông báo!!!!!! Hết ngược chuẩn bị ngọt và đón chào cục cưng ra đời

Hãy chúc mừng cho con Cỏ dại này đi. Bộ truyện đầu tiên của Cỏ Dại mang tên ” Lão Công Của Tôi Rất Ngốc” đã cán mốc 1 ngàn lượt xem rồi T__T. Hãy chúc mừng cho Cỏ đi nào. Cỏ sẽ cố gắng ra chap thường xuyên hơn a, yêu thương lắm lắm

23. Chương 23

Sáng hôm sau, Lạc Ngọc Thiên và Lạc Phát Minh đã về nước. Nhưng có một điều vẫn khiến cậu sợ. Đó chính là việc phải đối mặt với dưỡng và mẹ. Cậu bỏ đi 7 năm liệu hai người có giận cậu không, liệu bây giờ cậu quay về mà nói rằng cậu yêu anh ấy, họ có đuổi cậu đi hay không?. Điều này cứ khiến cậu càng về nhà lại càng lo sợ hơn

Đến khi xe dừng lại trước cửa biệt thự, cậu vẫn là bối rối không dám vào. Lạc Phát Minh hiểu rằng cậu đang nghĩ gì, nhưng anh không nói cho cậu biết rằng cha mẹ đã chấp nhận anh và cậu, anh muốn cậu tự biết, vì một khi cậu đã biết, thì cậu sẽ không còn tự ti nữa.

Anh nhẹ nắm tay cậu, hôn lên má cậu mà hỏi

- Sao? Bảo bố em sợ hả

- Vâng, em sợ

- Ngoan!! Không có gì phải sợ, có anh ở đây, cho dù trời có sập, em cũng sẽ không làm sao cả

Cậu nhìn anh, anh nhìn cậu. Bốn mắt giao nhau. Cậu hít thở thật sâu mà nắm chặt lấy tay anh, đi vào nhà

- Anh hai!! Em sẽ không hèn nhất nữa,sẽ bảo vệ tình cảm của hai chúng ta

- Tốt lắm bảo bối

Khi đến cửa nhà chính, cậu đã trông thấy mẹ và cha dựng ngồi đó.Thật ra chuyện Phát Minh tìm ra Ngọc Thiên họ sớm đã biết. Nên khi nghe hôm nay con trai đã về, bà và chồng đã ngồi đây từ sáng sớm mà chờ. Thấy cậu vừa xuất hiện, bà không khỏi vui mừng mà chạy đến ôm đứa con trai của mình. Lão gia cũng đi phía sau bà, vì được bà ôm, lại thêm mẹ mình khóc,sự nhớ nhung vỡ òa khiến cậu cũng khóc theo.

- Đứa ngốc! sao con lại đi lâu như thế, làm ta, dựng của con và

Phát Minh lo cho con muốn chết

- Mẹ con xin lỗi

- Không sao, trở về là tốt rồi

Lúc này cậu buông mẹ ra, quay sang nhìn dựng rồi lại nhìn anh. Cậu lấy hết dũng khí mà nói

- Dựng và mẹ con có chuyện muốn nói

Lạc Phát Nghiêm nghe cậu nói vậy thì cắt ngang lời của cậu mà nói

- Khỏi cần nói ta cũng biết chuyện gì rồi. Ta và mẹ con đã biết hết, đây là hạnh phúc của hai đứa ta và mẹ con không có quyền cấm cản. Ta thật hối hận vì năm đó đã cho Phát Minh đi xem mắt, đã làm con tổn thương. Bây giờ con không cần lo, chỉ cần hai đứa yêu nhau, thì có cho dù là anh em, ta vẫn cho cưới.

Cậu nghe vậy, vui vẻ chạy tới anh mà ôm chầm lấy anh mà

nói

- Anh!!! Dựng và mẹ biết rồi, Dựng không giận em. Chúng ta có thể bên nhau rồi. Em thật hạnh phúc!!

Anh vòng tay ôm lấy cậu,cầm đặt lên đầu cậu mà nói

- Nếu như họ không đồng ý thì anh vẫn sẽ có cách làm cho họ đồng ý. Nhưng chỉ mong em đừng bỏ anh là được

- Sẽ không bỏ nữa

Ông Lạc và vợ mình thấy cảnh đó, hai người như hiểu ý nhau, nhè nhàng gạt đầu mà đi lên phòng chừa không gian riêng cho hai đứa con

Ôm nhau được một lúc, Phát Minh đã lần tay xuống hông cậu mà nắn bóp. Cậu đỏ mặt muốn chạy trốn nhưng anh nào dễ để cậu chạy trốn như vậy. Anh bế thốc cậu lên, ẵm cậu đi lên lầu. Giọng nói rí bên tại cậu khiến cậu rụt cổ

- Nào, sau phần đoàn tụ rồi thì chúng ta cùng ôn lại kỉ niệm xưa..... Trên giường nào. Ông đây sẽ làm đủ bảy năm em đã bỏ đi

- Anh mau đặt em xuống, em không muốn đâu. A.....a

- Mơ đi cưng!!! Quá trễ rồi!!!

Anh bế cậu vào phòng. Khóa trái cửa lại và bắt đầu làm thịt cậu, thế là có một con thỏ nào đó bị con sói ăn đến mảnh xương không còn.

——<3——

Ư ư sao dạo này ta lại có triệu chứng của bệnh lười vậy nè ~T__T~

24. Chương 24

Sáng hôm sau, Lạc Ngọc Thiên tuy là bị Lạc Phát Minh làm đến nửa đêm, nhưng cậu vẫn dậy sớm hơn anh. Mở mắt ra, đập vào mắt mình chính là con người cậu thương yêu, là cái con người suốt 7 năm qua cậu luôn mong nhớ, bây giờ được nhìn thấy người yêu đang say ngủ, cảm giác thật hạnh phúc

Cậu đưa tay lên, vuốt ve xương quai hàm của anh rồi lại trượt lên gò má, cậu đùa nghịch không thấy chán. Bất chợt, cậu ngồi dậy, ghé sát mặt mình đến môi anh, khẽ hôn trộm anh một cái

Nào ngờ đâu, khi môi cậu vừa đặt xuống môi anh, anh đã ôm lấy cậu, đưa lưỡi của mình vào miệng cậu mà khuấy đảo. Đến một lúc sau, anh mới thả cậu ra. Cậu nằm về lại vị trí cũ, cái đầu đen nhánh rúc trong chăn mà ngượng ngùng. Anh thấy những hành động của cậu mà bật cười. Anh mở giọng trên cậu

- Sao vậy??? Sao lại không nghịch mặt, rồi hôn lên anh tiếp hả bảo bối

Trong chăn truyền ra một giọng lí nhí

- A!! anh dậy rồi mà còn giả vờ ngủ nha!!!!

- Vậy! Nếu như anh không giả vờ ngủ thì làm sao có thể biết được là em đang nghịch mặt anh hả

- Hứ anh gạt em

Anh thấy cái con người đang tự biến mình thành con nhộng vậy thì không khỏi yêu thương, đưa tay đến, kéo cái chăn ra khỏi đầu cậu. Rồi lại nhẹ nhàng ôm cậu vào lồng ngực của mình, hôn lên trán cậu. Anh lại hỏi

- Bảo bối!! Nói cho anh biết. Suốt 7 năm em sống ở Nhật Bản như thế nào

Cậu nghe đến đây, nhớ lại quãng thời gian đầy khó khăn ấy, đôi mắt lại đỏ ửng lên, giọng nghẹn ngào lại mà kể anh

- Ban đầu khi em bỏ đi, em chẳng mang theo thứ gì, chỉ đem một túi quần áo nhỏ, hộ chiếu và vé máy bay sang Nhật em mua trước một tuần khi chuẩn bị bỏ đi. Anh biết không, đi qua đó em rất sợ, bởi vì đây là lần đầu tiên em xa anh, xa cha mẹ mà đi một mình, ngay cả tiếng Anh còn không biết thì huống hồ gì nói đến tiếng Nhật, ban đầu đi làm rất khó khăn, khách nói gì thì không hiểu, ông chủ thì định đuổi việc em bao nhiêu lần, nhưng sau đó ông ấy lại thấy em tội nghiệp mà để em ở lại, nhưng là cho em xuống bếp rửa chén. Chỉ có thể đi làm mới có thể khiến em xóa đi hình ảnh của anh, mỗi lần trời tối đi về phòng trọ, nỗi nhớ anh cứ bám riết lấy em, ngay cả ti vi em cũng không dám xem, báo em cũng không dám mua. Bởi vì em sợ rằng, nếu lỡ các tin truyền thông mà đưa tin tức anh kết hôn với người con gái khác, em nghĩ chắc em sẽ đau đến chết mất. Cứ suốt 7 năm như vậy, sáng thì đi làm, tối thì chỉ biết nhớ anh rồi từ từ đi vào giấc ngủ. Cuộc sống 7 năm ở Nhật của em rất tẻ nhạt anh à

- Bảo bối à!! Đừng nói như vậy, nếu em chết, anh cũng sẽ không sống nổi đâu. Hãy yên tâm, anh đã từng thề rằng, nếu như không phải là em, thì đừng hòng ai bước vào tim anh một lần nữa. Bảo bối của anh!! cho dù có chuyện gì xảy ra, hãy hứa với anh đừng chịu đựng một mình, rồi lại làm ra những trò ngốc nghếch như vậy nữa được không, hãy nói với anh, anh sẽ bảo vệ em đến phút cuối cùng. Em chỉ cần ngoan ngoãn làm bà xã anh là được rồi. Đừng bỏ đi nữa, nếu không anh lại chết vì đau tim mất

- Ân!!! em hứa với anh. Thật tốt vì anh đã không bỏ em đi, em hứa sẽ ngoan, không bỏ đi nữa đâu

Nói rồi, cậu nhướng người lên hôn môi anh một cái chốc, rồi lại ngượng ngùng mà rúc đầu vào ngực anh khẽ trốn, nhìn cậu như vậy, anh thấy người nhẹ hẫng ra. Anh hôn lên cái đầu đang ngọ nguậy đó, lại thầm tự nói với mình

- Thật tốt, cảm ơn em đã trở về bên anh, thật tốt!! Bảo bối anh sẽ không để ai làm tổn hại đến tình cảm của chúng ta nữa. Anh yêu em!

25. Chương 25: Hoàn Văn

Hôm nay, là ngày trọng đại của anh và cậu, là ngày anh và cậu sẽ chính thức trở thành vợ chồng với nhau. Họ tổ chức chỉ tại một nhà thờ ở thành phố, tất cả những người đến dự buổi lễ chỉ có cha mẹ của anh và cậu, Hải Lâm, ông chủ của Ngọc Thiên khi cậu làm việc ở Nhật, và tất cả nhân viên của tập đoàn Lạc Chính

Ban đầu, anh định một tổ chức một đám cưới thật lớn thật linh đình cho cậu, nhưng cậu lại khuyên ngăn bảo với anh rằng, chỉ cần làm đơn giản, mời những người thân thuộc của chúng ta đến chứng giám cho hôn lễ này, thì đã là niềm hạnh phúc đối với cậu rồi, chỉ cần anh và cậu yêu nhau, thì cho dù chỉ có cha mẹ đến chứng giám là đủ rồi

Anh nghe tiểu thiên hạ của mình nói vậy, không khỏi cảm thấy ấm áp trong lòng, anh nhẹ nhàng gạt đầu mà nói lại

- Ân! Tất cả nghe theo lời của em

Anh đứng trên thánh đường, nhìn xuống dưới, nơi ông Lạc Phát Nghiêm đang đưa cậu đến bên anh, hai ánh mắt nhìn đến nhau mà nở nụ cười hạnh phúc. Hôm nay, bà xã của anh thật đẹp, bộ vest trắng bao lấy thân người cậu, trên đầu cậu chỉ đeo một vòng hoa trắng nhỏ, nhìn cậu trông thật dễ thương đến là bao.

Ánh mắt cậu nhìn đến người đàn ông mang một bộ vest đen nhưng lại tuấn tú, uy nghiêm xen lẫn ôn nhu ấy mà trong lòng không khỏi kiềm được cảm động. Người đàn ông mang tên Lạc Phát Minh đó sắp thành chồng cậu, sắp trở thành của riêng cậu rồi. Nghĩ đến đây, một dòng ấm áp hạnh phúc bao lấy trái tim cậu

Khi được đưa cậu đến, trao tay anh cho cậu, anh thì thầm nhỏ đủ để cậu nghe thấy

- Tiểu Thiên, hôm nay em thật đẹp

Cậu nghe vậy mà nở nụ cười thật tươi. Lúc cha xứ đọc xong lời hên ước, anh rút một chiếc nhẫn trong hộp ra mang cho cậu. Rồi lại lấy tay đã đeo nhẫn của cậu lên mà hôn xuống đó

- Bảo bối mau đeo nhẫn cho anh

Cậu vẫn còn đang ngơ ngác nhìn chiếc nhẫn anh đeo cho mình, bị giọng nói ôn nhu của làm tỉnh. Tay cậu run run mà đeo nhẫn cho anh, khi chiếc nhẫn đã lồng vào tay anh, đó cũng là khoảng khắc nước mắt hạnh phúc của cậu rơi xuống. Anh nhìn vậy mà không khỏi buồn cười, đưa hai tay lên mặt cậu, anh nhỏ giọng dỗ dành

- Nào ngoan đừng khóc!! Đừng khóc nè nào, nín đi. Anh thương em

Nhưng nước mắt cậu vẫn không ngừng rơi xuống, cậu nghẹn ngào mà đáp lại anh

- Phát Minh, em hạnh phúc quá!! Rất cuộc chúng ta cũng ở bên nhau rồi

- Ân!!

Nói rồi, anh kéo cậu xuống, hôn lên môi cậu một nụ hôn nồng thắm trong tiếng reo hò, chúc mừng của mọi người

- Bà xã! Anh yêu em

Năm tháng cứ thế trôi qua, họ hạnh phúc, vui vẻ mà trải qua những ngày tháng bình yên cùng với nhau, nắm tay nhau đi suốt quãng đường dài

—————<3—————

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-a-em-met-roi>